

Vigtighed, at jeg, uagtet jeg, som jeg sagde i sidste Møde, nødig bruger en saadan Udtalelse, ikke, hvis denne Paragraph indbringes i Lovforslaget, troer at kunne forelægge Loven til Sanction. Paragraphen er kommen ind, der er ikke foregaaet mindste Forandring i denne Sag siden, og Ministeren har ikke med en Stavelse antydet, at han har forandret sin Stilling. Hvis man altsaa antager, at Forslaget skal blive til Lov, maa man enten skaffe hele § 14 ud, eller man maa med stor Banfselighed omandre den paa en overmaade væsentlig Maade, med mindre man troer, at Indenrigsministeren har udtalt disse Ord: hen i Bind og Veir. Derfor troer jeg, man vel skal lægge Mærke til den store Banfselighed, der er tilstede, og see at imødegaae disse Banfseligheder ved en alvorlig Overveelse.

B. Christensen: Jeg begjærede blot Ordet med Hensyn til den Optræden, den ærede sidste Taler har brugt, idet han har gjort opmærksom paa den Stilling, som Indenrigsministeren forudsættes at ville tage til Loven, som den nu foreligger. Jeg troer, man passende og billigt maa afvente, hvad Stilling Indenrigsministeren der desværre ikke er her tilstede, vil indtage dertil. Det maa vistnok antages, at Indenrigsministeren, efter hvad han har udtalt paa et andet Sted, kunde have et vist personligt Duffe om, at den nævnte Paragraph kunde gaae ud, men jeg maa tilstaae, at jeg har god Grund til at troe, at Indenrigsministeren ikke er uspersonligt stemt med Hensyn til den. Mere og Andet skal jeg ikke sige. Jeg maa tilstaae, at det forekommer mig mindre rigtigt, at vi paa den Maade drage den ansvarende Indenrigsminister ind i denne Sag, skøndt jeg ikke misliker, at den ærede sidste Taler har citeret.

Madvig: Den ærede Indenrigsminister er dragen ind i denne Sag af dem, der paastode, at Regjeringen er enig med Lovforslaget.

Lehmann: Efter hvad jeg har sagt før, føler jeg mig naturligvis ikke istand til at gaae ind paa en Discussion af Sagens Rea-

littet; jeg vækker derfor kun at constatere det Factum, at de Medlemmer, som her ere komne med Begjæring til Landstinget om at henvisse Sagen til et Udvalg, fordi der var Punkter deri, som krævede en nøiagtig Overveelse, som de for deres personlige Vedkommende ikke kunde underkaste Sagen i den korte Tid, der var levet dem, have paapeget, efter den Anledning, som Thingets Botering har givet dem, bestemte og tillige alvorlige Anker mod Lovforslaget, og at derimod de Medlemmer, som erklærede at være fuldkommen enige i Sagen og fuldstændig paa det Reue med Alt, ikke have, saavidt jeg kan skjønne, anført et eneste Ord til Oplysning og Forklaring om disse Poster. Det er det, jeg ønskede at faae constateret; thi det forekommer mig, at det ikke vilde være fyldestgjørende, hvis Noget her skulde ansøre, at det var nok, at Sagen er gaaet igennem i Folkethinget, og at, naar man blot vidste det, saa behøvedes der ingen videre Overveelse. Der er ganske stikfert Ingen her tilstede, som har en saadan Mening; men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig dog, at efter Alt, hvad der foregik ved den foreløbige Forhandling om et Udvalgs Nedsættelse, havde der været al Opfordring for dem, der ønske, at Loven skal gaae hurtig igennem, at paavise det Ugrundede i de Anker, der ere fremsatte, og at Undblælsen heraf kommer temmelig nær en Falliterklæring, som neppe kan regnes for angerløs.

Wesjely: Det har aldeles ikke været min Hensigt at tage Deel i denne Discussion, ligesaalidt som jeg yttrede mig om det Spørgsmaal, som forelaa før, om der skulde nedsættes et Udvalg og første Behandling standses; men efter de Udtryk, vi i dette Dieblik have hørt udtale, maa jeg forvare mig imod, at Sligt skal betragtes som Andet end en personlig Mening, som ikke er begrundet. (Hør! Ja.) Den ærede Landstingsmand har erklæret, at det er en Falliterklæring, naar de Herrer, som have stemt mod Forslaget om at nedsætte Udvalg, ikke møde med Grunde imod, hvad der her er blevet anført som Anker mod Loven. Det forekommer mig, at det er en Betragtning af Forholdene, som er aldeles urigtig. Der er